

Fogság

Nos, nézzük csak, kedélyeskedett a fehérköpenyes, melyik rakoncátlankodó fogat is kellene jobb belátásra térítenünk...

Kihúzni, javította ki a székben ülő.

Na jó, de azért először...

Kihúzni, mindet, ahogy mondtam, nem tudom, hogy lehetnék ennél világosabb, doki.

Rendben, mosolygott a fehérköpenyes, és a fémtálcáján sorakozó műszereit simogatta, persze, de hát...

Nem viccelek, doki, úgy nézek ki, mint aki viccel?

Nem, ezt nem mondtam, én igazán... De hát mit akar ebből kihozni?

Elmesélhetem, doki, mondta a fiú, de ne számítson semmi jóra, én tudom, hogy maga látott már egyet s mást, bányászott már mindenféle rusnyaság között, de azt hiszem, a legförtelmesebb szuvasodás semmi ahhoz képest, ami velem történt. Tudja, maga nem az első fogorvos, akit meglátogattam az utóbbi időben, egy csomó dokit körbejártam már, az idegorvosokról nem is beszélve. S ha maga nem teszi meg, megyek tovább, majd csak sikerrel járok valahol. Mindenesetre ezt már nem bírom tovább. Minden azon a szombat éjszakán kezdődött, vagyis hajnalon, pedig olyan volt, mint más szombat hajnalok, teljesen átlagos, én nem készültem fel semmi ilyesmire, természetesen az EAST-ben voltunk, szerintem maga is ismeri, hiszen az az egyetlen szórakozóhely ebben a nyomorult városban, bár belülről szerintem nem ismerheti, a magafajta öreg faszikat nem engedik be oda, az a hely a fiataloké, az egyetlen hely ebben a rohadt városban, ahol fiatalokat látni, s nem a tetves öregeket... már elnézést, most nem magára gondoltam, hanem, hát tudja, a büdös öregemberekre, akik ott lézengenek mindenhol, mintha nem lenne jobb dolguk. Na de az EAST nem ilyen, oda tényleg fiatalok járnak, bár mindig túl sok a kan, nők meg alig, akik vannak, azokra nem éri meg szót fecsérelni, patront meg pláne, ha érti, mire gondolok. A normálisabb lányokat nem engedik a szüleik az EAST-be, már ha vannak még valahol normálisabb lányok, s nem csak ezek a kinyúlt bőrű, büdös hajú lotyók. Igazából én sem tudom, pontosan milyen az EAST belülről, odabent mindig elviselhetetlen a zsúfoltság, mindenféle izzadt, lompos gyerekek, tizenöt éves vakarcsok, tizenegykor már alig lehet mozdulni, és sötét van, a fények gyengék, belevalóbb technikára nem telik. Mi inkább kint szoktunk lógni, a bejáratnál, onnan jobban lehet stírolni a csajokat is, meg van némi levegő. De balhék-

ba nem nagyon szoktunk belemenni, én legalábbis nem mindig, persze a többiek igen, de én csak akkor, ha nem ittam, jobb szerettem tiszta fejjel balhézni, úgy jobban át tudom látni helyzetet, de betépvé csak kapkodok összevissza. Ja igen, és akkor szólítottuk le Ritáékat, pedig józanon nem szoktam rászólni a csajokra, de most megtettem, ott állt ez a kis szőke lány az ajtónál, és cigizett, egymás után szívta a cigiket, és leskedett felénk, mondom, ha ezt kihagyom, örökké bánni fogom, tetszett az aranyos kis pofija, és hogy nincs rajta semmi megcsinálva, elsőre láttam, hogy minden eredeti rajta, amit ezeknél a lányoknál könnyű megállapítani, mert a mi szakembereink minden testformálást úgy elszabnak, hogy szegény lányok általában az ellentétjét kapják annak, amit szeretnének. De ez a kis szőke igazi volt, és megszólítottam, már nem tudom, mivel, de dumcsizni kezdtünk, és még meg is nevettem, pedig józanul ritkán tudok nővel beszélgetni, nem hogy megnevetetni őket. Fábián, akivel együtt szoktunk lógni az EAST-ben, nem szállt be, mindenféle idegenekkel dumált ott mellettünk, és hát aznap valahogy nem tengett túl benne a humanizmus, az egyik pillanatban minden előjáték nélkül beszólt valakinek, egy nagydarab csávónak, valami külföldinek nézett ki ráadásul, fejkendő volt a fején, és sötét a bőre, vagy talán csak a rossz fényviszonyok miatt... mindegy, Fábián durván beszólt neki, valami cigány káromkodással, már nem tudom, mi volt az, meg nem is értettem, az is lehet, hogy angolul volt, de a csávó szemlátomást értette, mert megfordult, odalépett hozzánk, egyenesen Fábián szemébe nézett, közel hajolt, hogy majdnem összeért az orruk, s egy akkora jobbegyenest vitt be neki, hogy Fábián padlót fogott. A kiscsaj felsikoltott, és elkezdett rángatni, hogy segítsék neki, segítsék már neki, de én nem bírtam, egyszerre minden kikapcsolt, az arcomhoz kaptam, s úgy éreztem, leszakad a pofám, olyan rohadtul fájni kezdett, nem emlékeztetett semmiféle fájdalomra, amivel valaha találkoztam, csak hogy menten összepottyanak, fogtam az arcom, és nyögtem, de ezt már Rita mondta utólag, én nem emlékszem rá, onnantól homályos minden, csak órák múltán tértem magamhoz, otthon, s ha arra gondolok, milyen kínos lehetett, ahogy ott sápiózom, miközben a haveromat verik, még most is okádnom kell. Ne haragudjon, doki, remélem, nem unja nagyon, de muszáj...

Nem, folytassa csak, mondta a köpenyes, és odahúzott egy sámlit, hogy leülhessen, de elmondhatná, melyik volt az a fog...

Hát persze, az a fog. Mivel még másnap is zsiborgott, elmentem a fogorvosomhoz, aki nem talált ugyan semmi bibit, de miután hosszan könyörögtem neki, és biztosítottam, hogy bármit megtennék, csak ne kelljen újra éreznem azt a fájdalmat, nos, végül hajlandó volt kihúzni. Nem mondom, hogy hú de mennyire megkönnyebbültem, mert azért nem mindegy egy magamfajta lődörgőnek, hogy kifizet-e egy foghúzásszámát vagy sem, de elfelejtettem volna az egészséget, s aztán minden jól alakult, átlézengetem néhány napot, ki se mozdultam szinte, csak az Egérlyukba mentem, azt talán maga is ismeri, doki, bár javarészt koszos öregemberek meg munkanélküliek járnak oda, de néha betéved egy-egy ilyen művelt tag is legurítani egy jägert, mert az ott elég olcsó. Aztán felhívott Rita, a kis szőke, hogy menjek ki velük este. A város szélén szoktak lógni, pedig nem volt arra semmi érdekes, de nekem mindegy volt, csak ezzel a kiscsajjal lehessenek, és szédíthessem, ittunk kicsit, olcsó vodkájuk volt, mint az ilyen csitriknek általában, két másik kisingyő jött még vele, meg egy csávó, aki nagyon betépett, s a két kislány rajta röhögött egész este, Rita azonban józan maradt, és komoly volt, azt hittem, csak eldumálgattunk, aztán irány haza, még ha nyomorult alkoholista a szüleik, akkor sem engedhetik tizenegynél tovább kint flangálni őket hétköznap, mert kedd volt, vagy talán szerda. Rita vetette fel, hogy kapjunk le valami öregeket, mondom, jól van, és ez még vonzóbbá tette számomra Ritát, belevaló egy csaj, mondom, és már mentünk is, rajtaütni valami öreg-

emberen, errefelé, a városszéli bérházak között különösen sok volt belőlük, bár ilyenkor, sötétedés után visszahúzódtak a huzatos lakásukba, de azért még el lehetett csípni egyet-egyét. A részeg csávó is magához tért, és ő vezetett bennünket, Rita meg csitítgatta a két kis ringyót, hogy ne vihogjanak, mert elriasztják a prédát, aztán a gyerek eltűnt, s pár pillanat múlva egy öregembert a kabátgallérjánál vonszolva bukkant fel újra, olyan volt az öregember, mint bármelyik másik, a gyerek földhöz vágta, épp Rita előtt, s röhögünk, egyből csupa sár lett, és a gyerek a lábával belenyomta a fejét egy pocsolýába. Én már akkor érezni kezdtem, hogy valami bizsereg a számban, masszírozgatni kezdtem a nyelvemmel az ínyemet, aztán kézzel is benyúltam, fogdoztam a fogsoromat, az egyik órlót hátul, lassan áradt szét a fájás a testemben, összegörnyedtem, de a többiek nem vették észre, a részeg srác az öregemberre kiabált, balfasznek nevezte, meg habókos öreg pöcsnek, aztán Rita egy embereset rúgott az oldalába, amitől az öregember áthengerült, hasra, és mindenki röhögött, csak én nem, nekem könny szökött a szemembe, és minden elhomályosult, hallottam, hogy rugdalják, de látni már nem láttam sok mindent, arra voltam csak képes, hogy eltámolyogjak onnan, az Egérylukba, ahol abszintot kértem, de az sem segített igazán. Soká tartott a fájás, nem aludtam aznap éjjel, s csak reggel kezdett csitulni, de hatkor már ott ültem a fogorvosi váróban...

Hogy ezt is kihúzassa...

Természetesen, doki, minél hamarabb szabadulni akartam tőle...

És a fogorvosa, nem lett neki gyanús, hogy megint egy látszólag egészséges fogát, mert, ha jól sejtem, ez a fog sem tűnt rossznak, szóval, hogy már a második ép fogát...?

Dehogynem, doki, megvizsgálgatott, és kezdett elég ferde szemmel nézni rám, és kérdezgetett, hogy mivel foglalkozom manapság, mennyit iszom, ilyesmiket. Mit válaszolhat erre egy magamfajta lóddörgő, nem mondhattam azt, hogy példás családban élek, egyetemre járok, mellette meg kisdíákokat oktatok és zongoraórákat veszek. Tudtam, hogy ez megint sok pénzbe fog kerülni, s utáltam azt a fogdokit, hogy megint annyi zset bevasal tőlem, de azt hittem, most már tutira rendben lesz, lehet, hogy a múltkor eltévesztettük a fogat, akkor nem voltam annyira biztos benne, melyik fáj, most viszont száz százalékra tudtam. Végül meggyőztem, és kihúzta. Mondom neki, nem sok kellett, hogy megőszüljek a fájdalomtól, örök hálám, hogy megszabadított. Semmiségnek éreztem, hogy eltávolította a fogidegeket meg minden rutymaságot, vele együtt a kukába repült a fájás is, gondoltam. De ezzel persze nem volt vége, hisz sejtheti, doki... Alig értem haza, csörög a mobilom, a nagybátyám hívott, aki már régóta ígért egy közös kiruccanást, odakint a városhatáron túl a vadászkunyhójában, mert van neki egy saját vadászkunyhója. Mondom neki, épp most jövök a fogdokitól, és teljesen ki vagyok készülve, mire ő mindjárt, hogy akkor jót fog tenni egy kis pihenés, s már pakolhatok is, péntek este megáll értem, s hogy még mindig abban a nyomorult patkányfészekben lakom-e a keleti lakótelepen. Mondom, jöhet értem bármikor, otthon fogom várni, a patkányfészekben. Jött is, ahogy ígérte, kicsit pityókás volt, mint mindig, a kocsiján néhány vadonatúj horpadás a régiek mellé, de a zsarukkal jóban volt, senki nem balhézott vele sosem, a zsaruk nem mertek kikezdeni a vadászokkal, maga is tudja, doki, hogy mindent a vadászok irányítanak, legalábbis ebben a tetves városban... Hajtott az öreg Dénes bá, százhatvannal robogtunk át a városon, nem sok kellett, hogy elcsapjunk egy öregembert az egyik zebránál, arra valahol, amerre a faterék meg a nagyfaterék laknak, lehetett volna akár a nagyfater is, az is csak ugyanilyen, mint a többi nyomott öregember. Kicsit be voltam szarva, mi tagadás, az úton, kapaszkodnom is kellett, nem találkoztam még vadabb sofőrrel az öreg Dénes bánál, de egyébként rendes tag volt mindig is, a vadászkunyhójában is szerette a rendet, elvárta, hogy az alkalmazottja, pontosabban a szolgálja, akit

direkt a vadászház rendben tartására vett fel, jól dolgozzon. A fickó, akit Pocaknak hívtak, pedig nem hogy pocakja nem volt, de majd átszakadt szegény, ott lakott a vadászház egy aprócska melléképületében, és még Dénes bánál is komolyabb alkoholista volt, de ő beérte a legolcsóbb rummal vagy akár ablakmosóval is. Alig értünk be, s dobtam le a cuccaimat az előtérben, Dénes bá már ordított Pocaknak, hogy hozzon végre valamit inni, valami jobb fajta bort, de nem is, inkább whiskyt hozzon, elég hideg van odakint, melegedjünk kicsit. Pocak rögtön ott termett, még véznább és megtörtebb volt, mint amikor legutóbb láttam, hozta a hűtött whiskyt, a két jégbe hűtött poharat, és töltött, finom mozdulatokkal, mintha valami puccos étteremben volnánk, pedig Dénes bá közben hátba vágdosta néhányszor, de neki meg se rezzen a keze, holott egyébként remeggett neki mindig, mint a nyárfalevél. Aztán Pocak eltűnt, és a következő köröket már Dénes bá töltötte ki, hamar duhajkodó kedve támadt, a nőiről mesélt, hogy kik voltak meg neki legutóbb a városból, egy igazgatónő innen, egy bankárnő onnan, s persze mind komoly férjes asszonyok, csak olyanokat szabad dugni, akiket mások tartanak el, magyarázta röhögve, és töltött. Nem nagyon hatott rám az alkohol, nem tompultam el, a vadászháznak valahogy olyan szigorú hangulata volt, a trófeák a falakon, a sok súlyos tölgyfa bútor körülöttem, már ekkor éreztem, hogy nem lesz ez rendben, és eszembe jutott a két múltkori eset, de arra nem számítottam, hogy most megisméltődhetnek. Dénes bá ekkor kiordított Pocaknak, aki rögvést ott termett mellettünk, Dénes bá pedig azt mondta neki, hogy jól figyeljen, hozzon be ide nekünk most azonnal egy üveg cseresznyebefőttet, egy jó nagy üveg finom cseresznyebefőttet, és hozzátette még, hogy de nagyon gyorsan, és nehogy el merje felejtetni. Pocak savanyú képpel bólogatott, s indult is, de mielőtt kiléphetett volna az ajtón, Dénes bá ráordított, hogy jöjjön azonnal ide, s mikor odaért, azt kérdezte tőle, jól emlékszik-e, hogy azt parancsolta neki, hozzon nekünk azon nyomban egy nagy üveg cseresznyebefőttet. Pocak nem válaszolt, mire Dénes bá még hangosabban förmedt rá, hogy jól emlékszik-e, mire Pocak kinyögte, hogy igen, Dénes bá meg, hogy akkor mi a бүдös úristenért nem fogad neki szót, mért nem teszi, amit parancsolt neki, mi a faszért tartja őt itt, mikor még ennyit se bír megtenni. Pocak hallgatott, mire Dénes bá felállt, és lökdösni kezdte, hogy most meg mit kussol, mondja már meg, hogy mért nem hozta még azt a nyomorult cseresznyebefőttet, s ahogy ezt kimondta, ököllel bevitt egyet Pocak arcába. A kisöreg elterült, de Dénes bá még csak ekkor lendült bele, teljes erőből rugdalni kezdte, dagadtak a vastag kék erek a nyakán és feszült a vastag ezüstlánca, fújtatott és vöröslött, mintha szét készült volna durranni, de mindezt már a földön fetrengve láttam, mert leterített a fájdalom. A legutóbb kihúzott fogam szomszédja volt, amelyik most fájni kezdett, de sokkal gyötrőbben, mint a korábbiak, az egész testem görcsbe merevedett, és öklendezni kezdtem, rendesen kidobtam a taccsot a Dénes bá vadászházának parkettjára. A kórházban tértem magamhoz, Dénes bá bevitt a készülségre, és akkor már nem volt meg a fogam, doki, valaki kihúzta, anélkül, hogy könyörögnöm kellett volna neki.

De ekkor már...

Igen, ekkor már gyanakodni kezdtem. Feküdtem odahaza, bebugyolálva egy ragacsos takaróba, mert fűtésre persze nem tellett, és még mindig valamennyire lázasan, de legalább már nem abban az önkívületi állapotban. Az járt a fejemben, amit Dénes bá mondott, hogy még össze is csináltam magam, ott, a vadászházában, ki látott már ilyet, összeszartam magam a fájdalomtól. Sokat kellett gondolkodnom, doki, higgye el, mert nem volt könnyű rájönni, mi a francból van ez, nekem azelőtt sosem voltak ilyen gondjaim, az orvosok el voltak szállva tőle, micsoda gyönyörű, ép, szabályos, fehér fogsorom van, soha még csak fűrni sem kellett egyet sem. Most meg egy csapásra elkezdenek

fájni, hogy meg kell tőle örülni. S hiába sejtettem, hogy mi lehet az oka, mert most már összeraktam, hogy mindhárom esetben valami bunyó volt éppen, mégsem stimmelt a dolog. Mi közöm van nekem ahhoz, hogy másokat laposra vernek, mi a franc köze van ehhez az én fogaimnak? Aztán hirtelen felpattantam az ágyból, mondom, nincs mese, és úgy, ahogy voltam, abban a szakadt otthoni gúnyámban lementem az utcára, köd volt és sár mindenütt, félhomály, pedig kora délután volt, hányás egy világ, mondom, és az első utamba kerülő fickót leszólítottam. Mondom neki, légy szíves, egy pillanatra, magas, vékony srác volt, tőlem pár évvel fiatalabb lehetett, színes sapka a fején, a keze a zsebében, a fülében fülhallgató, nem figyelt rám, tovább akart menni, de én hozzáléptem, és benyomtam neki egyet a képébe, még jól is esett, undok nyurga képe volt, nekem meg van erő a karomban, még ha nem is vagyok egy izomagy, elterült a gyerek, és vérezni kezdett jó erősen. Én viszont rögtön melléje zuhantam, bele a sárba, és ordítottam, akkor már elkeseredetten, és téptem a hajam, mert fáj, rohadtul fáj, és bögtém, nyerítettem, a franc tudja, meddig. És akkor már biztos lehettem benne, de megkérdeztem még utána egy haveromat, akinek a felesége orvos, és van mindenféle orvos ismerőse, ideggyógyász is, hogy akkor mi lehet velem a gáz, de persze ingyen senki nem akart nyilatkozni, én meg mondom, akkor basszátok meg, elég nekem a saját tapasztalatomon alapuló tudásom, értem én, hogy arról van szó, hogy az erőszakra lettem érzékeny én, vagyis nem én, hanem a fogaim, és ez tűrhetetlen. Ez nevetséges, így nem élhetek, nem bírom ezt a fájdalmat, nem akarom még egyszer átélni. Kolostorba meg nem vonulhatok, nekem ebben a városban kell élnem, ez a város pedig koszos, és ebben a városban ütnek. És nekem ott kell lennem, ahol ütnek, doki, és nem szarhatom össze magam, ha valaki kap egy pofont a szemem láttára. Nem mentem el innen, míg tizenhárom százalék alatt volt a munkanélküliség, most meg már késő, most már hiába mennék bárhova. Ez az utolsó spórolt pénzem, doki, azt mondták nekem, megbízható emberek, hogy maga egy rendes fickó, magára számíthatok, ha megfizetem, megteszi, amit kérek. Mentsen meg engem, kérem, ölje ki belőlem ezt a rohadt fájdalmat. Belenyugodtam, hogy protkóm lesz, mint ezeknek a kövér öregembereknek, akikkel tele vannak az utcák, s még az is lehet, hogy én is elhízom, és olyan üveges tekintettel fogok grasszálni az utcákon, mint ők, nem érdekel, csak húzza ki, húzza ki az összeset.

A köpenyes csak ült a sámliján, az ölében a kis fémtálcája, a műszereit simogatta finom mozdulatokkal. Na és ahhoz mit szólna, mondta csendesen, ha én kihúzom az összes fogát, s most majd az ínye fájdul meg, vagy valamelyik végtagja, akkor levágatja, attól is megszabadul? Biztos, hogy ez a kiút?

Doki, mondta a fiú, ne jöjjön nekem ilyenekkel, megteszi, vagy nem teszi meg?

A köpenyes felállt, a fiú fölé hajolt, és vagy egy percig némán nézte az arcát, aztán felsóhajtott, és kedélyes hangon megszólalt. Lássunk neki.